

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KUANG, R.F.

Katabasis / R.F. Kuang. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-546-6

82

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

KATABASIS

Copyright © 2025 by R. F. Kuang
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

R. F. KUANG

KATABASIS

*Traducere din limba engleză și note
de Anca Irina Ionescu*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

NOTA AUTOAREI

Unii dintre cercetătorii menționați în această carte sunt persoane reale și, cu câteva excepții – care sper că sunt evidente –, am încercat să le reprezint opiniile cu acuratețe. Cartea lui Derek Parfit *Reasons and Persons* a fost într-adevăr publicată în 1984, ceea ce este convenabil pentru cronologia mea. Aristotel nu folosește termenul „vierme spațial ceresc”, dar e un mod plăcut de a vizualiza fizica sa. Cartea lui Michael Huemer *Existence Is Evidence of Immortality* datează din 2019, dar aici susțin că a apărut în anii 1960. Este o fantezie, ca și cea mai mare parte a acestei cărți.

CAPITOLUL UNU

*Cei străini de filosofie au toate șansele să nu-și dea seama că de fapt singura preocupare a celor care i se dăruiesc cu adevărat este trecerea în moarte și starea care îi urmează. Or, dacă așa stau lucrurile, n-ar fi ciudat ca, după ce o viață de om nu te-a interesat și n-ai dorit altceva, să te necăjești tocmai când vine clipa?*¹

Platon, *Phaidon*

Cambridge, semestrul de iarnă, octombrie. Vântul suflă, soarele stă ascuns, iar în prima zi de curs, când ar fi trebuit să le țină studenților o prelegere despre pericolele folosirii descântecului cartezian de despărțire când vrei să revizuiesti ceva fără pauze de pipi, Alice Law a pornit să salveze sufletul îndrumătorului ei din cele Opt Curți ale Infernului.

Profesorul Jacob Grimes murise într-un accident groaznic, și dintr-un anumit punct de vedere fusese vina ei, astfel că, atât din motive de obligație morală, cât și de

¹ Platon, *Phaidon*, în *Opere*, vol. IV, trad. Petru Creția, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1983, p. 60 (n. tr.).

interes personal – pentru că fără profesorul Grimes nu avea președinte de comisie și fără un președinte de comisie nu-și putea susține disertația, nu putea absolvi și nici nu putea candida cu succes pentru un post de titular în magie analitică –, Alice a considerat necesar să se roage de Regele Yama cel Milostiv, Domnul Lumii Subpământene, să-i înapoieze profesorului viața.

Dar nu era o misiune ușoară. În ultima lună devenise expertă autodidactă în tartarologie, deși aceasta nu făcea parte dintre subdomeniile ei. În aceste zile nu era subdomeniul *nimănu*, deoarece tartarologii rareori trăiau suficient încât să apuce să-și publice lucrările. De la decesul profesorului Grimes, Alice își petrecuse fiecare moment citind toate monografiile, articolele și frânturile de corespondență pe care reușise să le găsească cu privire la călătoria spre Infern și înapoi. Cel puțin o duzină de persoane făcuseră călătoria și trăiseră suficient după aceea pentru a spune povestea credibil, dar foarte puține în ultimul secol. Toate sursele existente prezentau un anumit grad de incertitudine și, în plus, erau diabolic de dificil de tradus. Relatarea lui Dante era atât de deformată de aluzii răutăcioase, încât miezul ca atare se pierduse. T. S. Eliot furnizase câteva dintre cele mai recente și mai detaliate descrieri de peisaje, dar *Tărâmul pustiit* are atât de multe referințe la propria persoană, încât statutul său de relatare a unui călător a fost serios contestat. Însemnările lui Orfeu, făcute în greaca arhaică, erau în mare parte fragmentare, ca și tot ce mai rămăsese de la el. Iar Enea – ei bine, aici era doar propagandă romană. Poate că au existat mai multe relatări în limbi mai puțin cunoscute – Alice ar fi putut petrece zeci de ani răscolind arhivele –, dar grantul ei de finanțare nu putea aștepta. Evaluarea progreselor ei se profila amenințător la sfârșitul semestrului și, fără un îndrumător în viață, cel mai bun lucru la care Alice putea spera era o prelungire a finanțării, suficientă doar atât cât ar fi avut nevoie ca să se transfere în altă parte și să-și găsească un nou îndrumător.

Dar nu voia să se transfere în altă parte, voia o diplomă de la Cambridge. Și nu voia orice îndrumător, ci pe profesorul Jacob Grimes, șef de catedră, laureat al Premiului Nobel, ales de două ori președinte al Academiei Regale de Magie. Voia recomandarea de aur care deschidea toate ușile. Voia ca dosarul ei să se afle deasupra oricărui teanc. Iar asta însemna că Alice trebuia să meargă în Infern – și trebuia să meargă chiar astăzi.

Își verificase și răsverificase inscripțiile cu cretă. Lăsa întotdeauna la sfârșit închiderea cercului, când era absolut sigură că, odată ce rostește formulele și așa activează pentagrama, aceasta nu o va ucide. Întotdeauna trebuie să te asiguri. Magia cerea precizie. Privea fix la liniile albe și netede până când au început să-i înoate în fața ochilor. Și a ajuns la concluzia că era la fel de bună ca întotdeauna. Mîștile umane puteau greși, dar a ei mai puțin decât cele mai multe, iar mintea ei era acum singura în care putea avea încredere.

A apucat strâns creta. Încă o trăsătură lină și pentagrama era gata.

A tras aer adânc în piept și a pășit înăuntru.

Desigur, exista un preț. Nimeni nu călătorea în Infern rămânând nevătămat. Dar ea se hotărâse de la început să-l plătească, pentru că părea suficient de neînsemnat față de țelul ei. Spera doar să nu sufere prea tare.

— Ce faci?

Cunoștea vocea aceea. Știa chiar înainte să se întoarcă pe cine va găsi la ușă.

Peter Murdoch: cu haina descheiată, cu cămașa pe dinafară din pantaloni, cu hârtiile fluturând din servietă și amenințând să fie smulse de vânt. Lui Alice nu-i plăcuse nicio dată faptul că Peter, care în fiecare zi arăta de parcă atunci abia se ridicase din pat, reușise totuși să devină vedeta catedrei. Deși asta nu era o surpriză: mediul academic respecta disciplina, răsplătea efortul, dar încă și mai mult, adora geniul care nu trebuia să se străduiască. Peter Murdoch cu

părul său ca un cuib de pasăre, cu picioarele de sperietoare bălângându-se pe o bicicletă rahitică, arăta de parcă nu ar fi făcut niciun efort în viața lui. Pur și simplu se născuse genial, strălucitor, zeii îi turnaseră în creier toate cunoștințele, fără să lase nicio picătură să se verse pe dinafară.

Alice nu putea să-l sufere.

— Lasă-mă în pace, a spus ea.

Peter a pășit apăsător în cercul ei, ceea ce era un gest foarte nepoliticos. Trebuie întotdeauna să ceri voie înainte de a intra în pentagrama altui magician.

— Știu ce plănuiești să faci.

— Nu, nu știi.

— Pentagrama transportoare de bază a lui Tsu, cu modificările Setiya, a spus el – ceea ce a impresionat-o pe Alice, căci omul aruncase doar o privire scurtă în jos, și încă din capătul celălalt al încăperii. E suma lui Ramanujan cu implicații pentru efectul Casimir, ca să stabilești o legătură psihică cu ținta. Opt bare pentru cele Opt Curți infernale. Alice Law, fetiță rea ce ești! Tu încerci să ajungi în Infern.

Și un rânjet i-a străbătut fața.

— Ei bine, dacă știi atât de multe, l-a repezit Alice, știi bine că nu-i loc decât pentru unul dintre noi.

Peter a îngenunchat, și-a împins ochelarii pe nas și a introdus rapid cu creta lui câteva modificări în pentagramă. Era ceva foarte nepoliticos – trebuia întotdeauna să ceri voie înainte să modifice munca altui cercetător. Dar standardele de etichetă nu se aplicau în cazul lui Peter Murdoch. Peter trecea prin viață cu o nonșalanță care, din nou, era scuzată doar de geniul său. Alice fusese martoră când Peter vărsase sirop de ciocolată peste maestru la masa colegiului, fără să primească drept muștrare decât o bătaie pe umăr și câteva râsete. Când Peter greșea, era ceva nostim. În schimb, odată la o cină, ea stătuse toată seara în baie, într-o criză de anxietate, doar pentru că răsturnase un coș de pâine pe podea.

— Unu devine doi. Peter a fluturat din degete. Abracadabra. Acum e destul loc.

Alice a verificat de două ori inscripțiile și a realizat, spre marea ei dezamăgire, că lucrarea lui era perfectă. Ar fi preferat să greșească, așa încât să-i închidă gura. Și ar fi preferat încă și mai mult ca el să nu decreteze pe urmă:

— Vin cu tine.

— Nu, nu vii.

Dintre toți oamenii din Catedra de magie analitică de la Cambridge, Peter Murdoch era ultima persoană cu care ar fi vrut să călătorească în lumea de sub pământ. Perfectul, genialul, exasperantul Peter, care câștigase cele mai importante premii ale catedrei în fiecare etapă de referință – cea mai bună lucrare din primul an, cea mai bună lucrare din al doilea an, medaliile decanului la logică și matematică (subdomeniile pe care, ca să fim corecți, Alice le stăpânea cel mai prost, dar până să vină la Cambridge nu fusese obișnuită să piardă niciodată). Peter era din tagma universitarilor proveniți tot din familii de universitari, un magician ai cărui părinți erau un fizician și o biologă, așa că deprinsese regulile nerostite ale turnului de fildeș încă dinainte să învețe să meargă. Peter avusese deja parte de tot ce era mai bun pe lume. Nu avea nevoie de scrisoarea profesorului Grimes ca să obțină o slujbă.

Și cel mai rău dintre toate era că Peter era întotdeauna cât se poate de amabil. Se învârtea mereu prin jur cu un zâmbet vesel pe față, oferindu-se întotdeauna să-și ajute colegii să treacă peste hopuri în lucrările lor de cercetare, îi întreba întotdeauna pe ceilalți participanți la seminar cum petrecuseră weekendul, când știa foarte bine că îl petrecuseră plângând peste mostre pe care el le-ar fi putut rezolva și în somn. Peter nu era niciodată încrezut sau disprețuitor, era pur și simplu *mai bun* decât ei în mod natural, iar asta îi făcea pe toți să se simtă și mai nepricepuți.

Nu, Alice voia să rezolve singură problema. Nu voia ca Peter Murdoch să se zgâiască tot timpul peste umărul ei, modificându-i pentagramele doar fiindcă încerca s-o ajute. Și mai ales, dacă se întorcea cu sufletul profesorului Grimes în siguranță, nu voia să împartă meritele cu Peter.

— În Infern e pustiu, a comentat Peter. O să ai nevoie de companie.

— În Infern mai sunt și alți oameni, din câte am auzit.

— Foarte amuzant. Hai să mergem. O să ai nevoie de ajutor cel puțin ca să cari proviziile.

Alice își pusese în geantă un Flacon Perpetuu neînceput (o sticlă de apă fermecată care nu se termină săptămâni întregi) și o pâine Lembas (batoane nutritive tari, cu gust de carton, foarte populare printre masteranzi, pentru că le puteai mânca în numai câteva minute și te țineau sătul ore în șir. Nu era nimic magic în batoanele Lembas; era doar proteina extrasă din câteva tone de alune și un procentaj uriaș de zahăr). Avea lanterne, iod, chibrituri, frânghie, bandaje și o pătură termică. Avea un pachet nou, strălucitor, de cretă Barkles și toate hărțile acceptabile ale Infernului pe care le găsisese în biblioteca universității, reproduse cu grijă într-un dosar laminat. (Din păcate, toate indicau topografii diferite – își spusese că se va opri întâi undeva mai pe sus și va alege atunci o hartă.) Avea un briceag și două cuțite de vânătoare ascuțite. Și un volum de Proust, în caz că se va plictisi vreodată noaptea. (Ca să fie sinceră, nu reușise niciodată să-l citească pe Proust, dar Cambridge o transformase în genul de persoană care își dorea să-l fi citit pe Proust, iar acum își spunea că Infernul e un loc numai bun să înceapă.)

— Sunt gata.

— O să ai totuși nevoie de ajutor ca să te descurci prin Curțile infernale, a spus Peter. Infernul e foarte complicat din punct de vedere metafizic, știi și tu. Anscombe susține că numai reorientările spațiale constante...

Alice și-a dat ochii peste cap.

— Te rog să nu insinuezi că nu sunt destul de inteligentă ca să merg în Infern.

— Ai o copie după *Cleary*?

— Sigur că da.

Alice nu putea să uite de manualul *Cleary*. Nu uitase nimic.

— Ai coroborat toate cele douăsprezece versiuni consacrate ale călătoriei lui Orfeu?

— Evident că am rezolvat cu Orfeu, firește că de la asta trebuie să începi...

— Știi cum să traversezi fluviul Lethe?

— Te rog, Murdoch.

— Știi cum să îl îmblânzești pe Cerber?

Alice a șovăit. Știa că aici era un posibil obstacol – văzuse amenințarea lui Cerber menționată într-o scrisoare de la Dante către Bernardo Canaccio, numai că n-o mai găsisese menționată în niciunul dintre materialele pe care le consultase, iar singura carte care ar fi putut conține un indiciu – cartea lui Vandick, *Dante și Infernul literal* – lipsea deja din rafturi.

De fapt, destul de multe cărți de care avea nevoie dispăruseră din bibliotecă în ultimele luni, adesea împrumutate în aceeași dimineață în care intraseră. Toate traducerile *Eneidei*. Toate cercetările medievale despre Lazăr. Era ca și când un fel de spiriduș ar fi băntuit prin rafturi, anticipând fiecare pas al proiectului ei.

Și atunci și-a dat seama.

— Ai...

— Am cercetat aceeași temă, a spus Peter. Suntem deja foarte avansați în studiile astea, Alice. Nimeni nu poate superviza disertațiile noastre. Nimeni altcineva nu e suficient de inteligent. Și mai sunt încă atât de multe lucruri pe care profesorul nu ni le-a predat. Trebuie să-l aducem

înăpoi. Și două minți sunt mai bune decât una singură în cazul ăsta.

Lui Alice îi venea să râdă. Și în tot acest timp... Fiecare loc gol de pe rafturi, fiecare piesă de puzzle lipsă! Peter fusese mereu acolo înaintea ei.

— Atunci spune-mi cum să-l împlânzesc pe Cerber.

— Bună încercare, Law. Haide, haide. Știi doar că suntem întotdeauna mai buni împreună.

Și Peter a bătut-o ușurel pe umăr.

„Asta chiar că e o lovitură dură”, și-a spus Alice.

Peter nu vorbea serios. Alice știa că nu voia să spună asta, pentru că nu era adevărat. Nu fusese adevărat timp de peste un an – și fusese în întregime alegerea lui Peter. Își amintea bine. Deci cum putea el să fie atât de prietenos, să arunce cuvintele cu atâta nonșalanță, ca și cum ar fi fost încă studenți boboci chicotind în laborator, ca și cum timpul n-ar fi trecut deloc peste ei?

Dar e drept că așa proceda Peter. El era așa cu toată lumea. Numai tandrețe și veselie – dar dacă încercai să te apropii, terenul solid dispărea și în locul lui apărea un vid.

Așadar, două opțiuni proaste. Să plece la drum fără informație suficientă sau să meargă cu Peter. S-a gândit că i-ar putea cere cărțile de care avea nevoie – Peter era enerwant, dar nu era genul să țină cărți numai pentru el – și așa să se descurce singură. Dar grantul ei de finanțare se apropia de termenul final, și anumite fragmente anatomice deja putrezeau într-un subsol. Pur și simplu nu mai era timp.

— Foarte bine, a spus ea. Sper că ți-ai adus creta.

— Două pachete noi de Shropley's, a spus el fericit.

Da, Alice știa că el prefera Shropley's. Nu era prea generos din partea ei, dar s-a gândit că măcar nu va trebui să-și împartă creta cu el.

Și-a aranjat rucsacul la picioare, având grijă ca nicio curea să nu se afle în afara pentagramei.

— Atunci nu mai rămâne decât să rostim incantația. Ești gata?

— Stai puțin, a spus Peter. Știi care e prețul?

Bineînțeles că Alice știa. De asta cercetătorii mergeau foarte rar în Infern. Nu pentru că era așa de greu să ajungi acolo: nu trebuia decât să descoperi toate dovezile corecte și să lucrezi cu ele. Dar un drum până acolo jos nu justifica decât rareori prețul.

— Jumătate din restul vieții mele, a spus ea. Adică să rămân fără treizeci de ani sau cam așa ceva. Știu.

Intrarea în Infern însemna să izbutești trecerea prin granița dintre lumi, iar asta cerea un fel de energie organică pe care numai creta n-o putea asigura. Dar nu-i fusese greu să aleagă. Prefera să absolve facultatea, să publice lucrări de cercetare strălucite și să dispară în glorie? Sau prefera o viață banală, să încărunească, să ajungă să-i curgă balele și să dispară apoi, neînsemnată, mistuită de regrete? Nu preferase și Ahile să moară în luptă? La recepțiile catedrei cunoscuse profesori emeriți, niște sărmani figuranți afazici, și bătrânețea nu i se păruse o perspectivă atrăgătoare. Știa că alegerea ei ar oripila pe oricine din afara mediului universitar. Dar nimeni din afară nu putea înțelege. Alice și-ar fi sacrificat primul născut pentru un post de profesoară. Și-ar fi tăiat un picior. Ar fi dat orice, atât timp cât ar mai avea mintea întregă, atât timp cât mai putea gândi.

— Vreau să fiu magiciană, a rostit ea. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată.

— Știu, a spus Peter. Și eu la fel. Și eu... și eu trebuie să fac asta. Trebuie.

A urmat o tăcere încordată. Alice s-a gândit să întrebe, dar știa că Peter nu i-ar fi spus. Când venea vorba de chestiuni personale, Peter era un zid de piatră. Dispărea atât de ușor în spatele unui zâmbet placid.

— Atunci ne-am înțeles. Peter și-a dres vocea. Așadar, să zicem că eu voi acoperi latina, iar tu greaca și chineza. Spune, asta de ce nu e în sanscrită?

Se uita în jos la un segment de la picioarele lui.

— Nu mă descurc foarte bine cu sanscrita, a spus Alice, îmbufnată.

— Asta era Peter. Condescendent, chiar și atunci când părea doar să ceară niște lămuriri.

— În schimb, am făcut toate referințele la sutrele budiste în chineza clasică.

— Oh, a murmurat Peter. Ei bine, probabil că merge. Dacă ești sigură.

Ea și-a dat ochii peste cap.

— La trei, pornim.

— Bine.

Alice a început numărătoarea inversă.

— Start.

Și au început incantația.

MOARTEA TRAGICĂ A PROFESORULUI Jacob Grimes fusese atât previzibilă, cât și evitabilă. Și, ceea ce nu știau cei mai mulți, fusese în întregime vina lui Alice.

Exercițiul din ziua aceea nu fusese cu nimic mai riscant sau mai radical decât miile de alte experimente de rutină pe care profesorul Grimes le făcuse în laborator timp de câteva decenii. Profesorul doar refăcea câteva principii de bază ale teoriei seturilor, citate într-un nou articol al său în curs de publicare în *Arcana*, cea mai importantă revistă din domeniul lor. Totul era de rutină și nu mai periculos decât mersul pe bicicletă, atât timp cât îți verificai de două ori pentagramele. Chestie de nivel universitar.

Profesorul Grimes nu-și verificase de două ori pentagramele. Ajunsese de mult la stadiul carierei sale în care lăsa o asemenea activitate elementară pe seama tinerilor

masteranzi. Profesorul Grimes își dedica zilele *gândirii* profunde, adânci. Privea pe deasupra munților și a norilor ca să discearnă adevărul, iar apoi cobora să rostească sentințe ca Moise de pe Muntele Sinai, după care subalternii lui puneau la punct detaliile. Nu-și mai făcea singur calculele sau traducerile. Și trecuse de mult de stadiul în care îngenunchea să traseze liniile cu creta, când trebuia să-și încordeze văzul și să-și încovoiaie spina.

Unui magician i s-ar părea o nehibzuintă, ba poate chiar o prostie să-și încredințeze viața în mâinile unor masteranzi prost plătiți și suprasolicitați. Dar masteranzii profesorului Grimes erau cei mai buni din lume. În al doilea rând, până și masteranzii de la universitățile americane cele mai prost cotate puteau identifica greșelile periculoase dintr-o pentagramă. Iar aici eram la Cambridge. După atâția ani de practică, erorile ieșeau în evidență pentru orice cercetător competent ca niște semnale de alarmă țipătoare: goluri în cercurile exterioare, greșeli de ortografie, echivalențe false, paranteze lăsate neînchise. Oricine aflat într-o stare de spirit sănătoasă ar fi putut să facă asta.

Dar Alice nu era în ziua aceea într-o stare de spirit sănătoasă.

Era, desigur, prost plătită și suprasolicitată, dar așa ceva era obișnuit printre masteranzi și nimeni nu se sinchisea prea mult. Dar nici nu mai dormise ca lumea de trei luni. Băuse atât de multă cafea, încât părea că nu mai vede limpede înaintea ochilor, iar creta îi tremura în mână. Simțea, așa cum i se întâmpla de multe ori, că trupul ei nu e clar delimitat în lumea materială; că dacă ar înceta să mai facă eforturi ca să se perceapă ca individ, s-ar dizolva ca un cub de zahăr în ceai. Nu era în stare să lucreze, și asta de foarte mult timp. Alice avea mare nevoie de o vacanță lungă și plăcută, iar apoi poate să se mute definitiv într-un loc îndepărtat pe malul mării.

Dar nu putea să lipsească de la laborator. Profesorul Grimes nu-i mai ceruse să colaboreze la un articol de anul trecut și, deși lucrarea era sub nivelul ei de pregătire și nici nu se punea problema ca ea să fie recunoscută drept coautoare, Alice își dorea cu disperare să reintre în grațiile lui.

Oricum, extenuarea până în pragul colapsului devenise starea ei obișnuită. Spera pur și simplu că printr-o combinație de cafea tare și batoane Lembas va reuși să reziste până la termenul-limită, după care ar fi putut să se prăbușească în siguranță într-o comă nesfârșită. Alice petrecuse cea mai mare parte a masteratului în starea asta și nu fusese chiar atât de rău.

Dar în după-amiaza aceea era și furioasă, năpădită de resentimente confuze și simțea o asemenea încâlceală de frustrare și mânie, încât tresărise numai cât auzise vocea profesorului Grimes. Când i-a sesizat apropierea fizică – simțindu-i mișcarea, îngenunchind în umbra lui – a început să respire mai greu. În cele câteva clipe în care ochii lor s-au întâlnit, respirația i s-a oprit și a crezut că o să moară.

Era foarte greu să se concentreze într-un asemenea mediu.

Așa încât, atunci când desenase pentagramele, nu închisese buclele obligatorii. Cu pentagramele era foarte important să se închidă toate buclele cerute. Rostirea incantațiilor invoca energia vie-moartă a prafului de cretă, și toată energia avea un efect exploziv dacă nu era reținută corespunzător într-un spațiu definit. Chiar și gaura cea mai mică putea provoca un dezastru. De fapt, găurile mai mici erau *cele mai rele*, deoarece concentrau toată energia, cu un efect teribil. Prin urmare, oricine desena o pentagramă făcea mai apoi așa-numitul test al furnicii: mișca un vârf de creion pornind de la un punct al inscripției pe tot traseul, ca să se asigure că o furnică va putea duce călătoria la bun sfârșit dacă ar merge pe această linie.

Alice nu făcuse testul furnicii.

De fapt, nu se mai obosise să se asigure că trupul profesorului Grimes va rămâne intact.

Fusese genul de greșeală care ar putea pune capăt unei cariere. Și ar fi pus capăt și carierei ei, dacă cineva ar fi văzut numele lui Alice în jurnalele de laborator sau ar fi aflat oficial că fusese de față. Ar fi urmat o investigație. Ar fi fost interogată în fața unei comisii, forțată să povestească în detaliu absolut totul până la ultima eroare pe care o comisese, în timp ce ei ar fi deliberat dacă existau temeuri pentru acuzația de omor prin imprudență sau doar pentru neglijență periculoasă. Și-ar fi pierdut indemnizația, ar fi fost exclusă din program, ar fi fost interogată de Academia Regală și i s-ar fi interzis să mai studieze sau să mai practice magia la orice instituție din lume, chiar și la cele neacreditate din străinătate. Asta în cazul în care nu ajungea la închisoare.

Dar, în general, profesorul Grimes nu acorda credite masteranzilor săi pentru că participau la experimentele sale. Să asiste la cercetările lui pe cheltuiala lor era pur și simplu o cerință tacită a programului. Nimeni nu știa oficial cine mai fusese în încăpere în ziua accidentului, cu excepția profesorului Grimes. Nimeni altcineva nu văzuse când vânturile urlătoare, ieșite din dimensiuni infinite, se năpustiseră în pentagramă. Nimeni nu văzuse cum îi ieșiseră ochii din cap profesorului Grimes și pocniseră ca niște boabe de struguri; nici cum îi ieșiseră intestinele și-i înconjuraseră trupul ca niște frânghii; cum i se schimonosise gura într-un țipăt mut. Nimeni nu văzuse când corpul profesorului Grimes se rotise și se răsucise în șapte cicluri oribile, lăsând să se vadă organele interne care fluturau și zburau în toate direcțiile, împrôșcând peste tot cu sânge, oase și mațe. Nimeni nu îi văzuse creierii pe tablă și nici fragmentul de maxilar cu dinți care aterizase în ceașca lui de ceai Darjeeling de după-amiază.

Și nimeni n-o văzuse pe Alice când se dezbrăcase în dușul din laborator, se spălase temeinic, își aruncase hainele

în incinerator și ieșise repede pe ușa din spate, îmbrăcată în hainele din geanta de noapte pe care o ținea întotdeauna pregătită la laborator. Nimeni nu văzuse cum străbătuse în fugă în zorii zilei tot campusul spre camera ei din colegiu, unde s-a dezbrăcat și a făcut al doilea duș, după care plânse și vomitase pe rând de câteva ori până când adormise.

Toată lumea știa că primul lucru datorită căruia se aflase de moartea profesorului Grimes atunci fusese strigătul portarului în dimineața următoare.

Între timp, sângele și fragmentele de țesut moale stricaseră pentagrama și toată creta era mânjită de sânge, astfel încât nimeni nu putea să-și dea seama exact ce nu mersese bine. O bucată din rămășițele profesorului Grimes – identificată mai târziu drept ficatul lui – aterizase, din fericire, exact pe segmentul cercului exterior pe care Alice îl sărise. Se putea trage doar concluzia că fusese un accident cumplit, care nu aștepta decât să i se întâmple celui mai arogant gânditor al timpului său, și să oprească investigațiile acolo.

Serviciul de curățenie al universității a reușit să adune suficiente rămășițe ca să umple o găleată și le-a transferat ulterior într-un sicriu. Colegiul a organizat o slujbă funerară. Catedra a ținut doliu timp de o săptămână, timp în care toți studenții și cadrele didactice au fost obligați să participe la cursuri de protecția muncii ținute de colegi aduși cu autobuzul de la Oxford și care, cu fiecare comentariu ironic, dădeau clar de înțeles că ei n-ar fi fost niciodată atât de proști, încât să lase un cercetător să explodeze în asemenea hal într-un laborator. Plăcuța cu numele profesorului Grimes a fost scoasă de pe ușa biroului său. Seminarul lui cu studenții a fost repartizat unui masterand nefericit, care înțelegea din materie mai puțin decât studenții. Ziarele orașului au tipărit câteva articole despre marea pierdere pentru Cambridge, pentru disciplina respectivă, pentru întreaga lume. Și apoi vara s-a terminat și toată lumea a mers mai departe. Cu excepția lui Alice.

Ar fi putut să-și țină gura și să meargă și ea mai departe. Universitatea ar fi sprijinit-o până la sfârșitul studiilor. Catedra de magie analitică din Cambridge era foarte mândră de rata sa ridicată de absolvire, iar facultatea ar fi dus-o pe Alice, într-un fel sau altul, peste linia de sosire, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o împrumute pentru câțiva ani rivalilor de la Oxford.

Dar profesorul Grimes era cel mai influent magician analitic din Anglia și probabil din întreaga lume. Jumătate din titularii catedrelor din domeniu îi erau prieteni apropiați, iar cealaltă jumătate erau atât de speriați de el, încât ar fi făcut orice le-ar fi spus. Toți cei îndrumați înainte de profesorul Grimes dobândiseră posturi de titular în cele mai bune programe – firește, cei care absolviseră. O scrisoare de recomandare de la profesorul Grimes asigura un post studenților săi oriunde candidau.

Posturile bune erau extrem de rare în mediul academic. Alice își dorea foarte mult unul. Nu știa ce altceva să facă. Se pregătise toată viața pentru asta, iar dacă nu putea face ceea ce își dorea nu mai avea niciun motiv să trăiască.

Așa că în dimineața de după moartea profesorului Grimes, după ce trupul lui fusese descoperit și praful se așternuse peste eveniment, i s-a părut că lucrul cel mai firesc din lume era să înceapă să cerceteze posibilitățile de a merge în Infern.

PETER AVEA O VOCE FERMECĂTOARE, perfectă pentru incantații. Lui Alice îi displicuse întotdeauna, căci prin comparație cu vocea lui, glasul ei părea doar un firicel. I se părea cât se poate de derutant ca el să aibă o asemenea voce, care nu se potrivea deloc cu silueta lui subțire și deșirată. I se părea nedrept ca un sunet atât de bogat să iasă dintr-un asemenea gât ca de găscă jumulită. Din când în când, apărea și câte un articol care argumenta de ce vocile bărbătești erau mai adecvate pentru magie, invocând motive